

THƯƠNG NHỚ CHẬP CHÙNG

Nhìn quanh phòng, nếu không có ảnh của Randy William Rhoads – *American heavy metal guitarist* – treo trên tường, chắc chắn không ai có thể biết đây là căn phòng của một “tay” chơi nhạc *rock* có bản lĩnh. Khi dòng chữ “chơi nhạc *rock* có bản lĩnh” vừa thoáng qua trong trí, Ngọc tự hỏi không hiểu nàng có bị mặc cảm “con hát mẹ vỗ tay” khi nghĩ đến Khiêm – con trai út của nàng – như vậy hay không; nhưng quả thật, lúc nào Khiêm thực tập, Ngọc cũng cảm thấy chóa mắt khi nhìn vào những hàng, khoảng chỉ chít *notes* nhạc.

Là một người chơi đàn không chuyên nghiệp, không thể nào Ngọc đọc được “rừng” *notes* nhạc ấy theo kịp những ngón tay thoăn thoắt của Khiêm trên phím *guitar*. Những lúc thực tập, mắt Khiêm chớp nhanh, đôi mày nhíu lại, cổ thẳng đứng, đầu “gật” nhẹ theo từng *temps fort*. Ngọc nghĩ, nếu núi lửa bùng nổ sát cạnh nhà có thể Khiêm cũng chẳng biết; vì Khiêm đang tập trung tất cả tư tưởng vào *notes* nhạc, phím đàn và âm thanh.

Hôm ghé đưa chi phiếu trả học phí của Khiêm cho Jack – giáo sư dạy nhạc riêng cho Khiêm – Ngọc mới được Jack cho biết:

–Hết tháng này, tôi sẽ không thể tiếp tục dạy Khiêm được nữa.

–Jack dời đi đâu hay là Khiêm làm điều gì phật ý Jack?

–Không. Khiêm rất giỏi và ngoan. Một thanh niên vừa theo học đại học lại vừa học thêm âm nhạc mà Khiêm học nhanh quá! Những hiểu biết của tôi về nhạc *rock* tôi đã dạy Khiêm hết rồi.

–Nếu anh không thể dạy Khiêm được nữa thì, tại thành phố này, anh biết ai dạy về nhạc *rock*, làm ơn giới thiệu giúp.

–Những người dạy nhạc *rock* ở đây rất hiếm; trình độ của họ cũng tương đương với trình độ của tôi thôi. Tôi nghĩ, với năng khiếu và dáng vóc của Khiêm, nếu có điều kiện, bà nên cho Khiêm học tại một trường dạy nhạc có tầm cỡ quốc tế thì Khiêm sẽ thành công rất nhanh trong địa hạt mà Khiêm yêu thích.

–Trường nào vậy, Jack?

–Trường này, tôi từng mơ ước được vào học, nhưng điều kiện không cho phép. Đó là trường Musicians Institute bên Hollywood.

–Hol...ly...wood!

–Vâng! Hollywood! Musicians Institute là một trường âm nhạc có tầm vóc quốc tế, đã đào tạo không biết bao nhiêu *Rock Stars* cho nhiều quốc gia. Bà đã tin tưởng tôi, giao cho tôi trọng trách dạy nhạc *rock* cho Khiêm thì bà cũng nên tin tưởng tôi khi tôi có ý thuyết phục bà để Khiêm được thực hiện giấc mơ của Khiêm.

Thời còn đi học, Ngọc từng ước mơ được trở thành nghệ sĩ trình diễn; nhưng Ba Má của Ngọc không cho phép. Ngọc buồn lắm! Nhưng khi tuổi đời càng tăng, Ngọc càng nhận thấy quyết định của Ba Má nàng ngày xưa là một quyết định sáng suốt. Vì vậy, Ngọc đáp:

–Nhưng Khiêm chưa học xong đại học. Tôi chỉ muốn Khiêm có bằng đại học trước; còn âm nhạc chỉ để giải trí thôi.

–Thưa bà, đại học ở Mỹ, tuổi nào cũng có thể theo học; nhưng trong địa hạt văn học nghệ thuật thì tuổi trẻ, sự đam mê và cơ hội thuận lợi mới tạo nên những nghệ sĩ tài danh.

–Chương trình học ở trường Musicians Institute mấy năm, Jack biết không?

–Lúc tôi xin theo học thì chương trình là hai năm; nhưng bà nên liên lạc trực tiếp với họ để biết rõ hơn.

–Tôi phải nói chuyện nhiều với Khiêm và ông nhà tôi. Cảm ơn Jack.

Lúc nói chuyện với Khiêm, biết Khiêm có ý định đi sâu vào nhạc rock, Ngọc hơi buồn; vì thấy hình ảnh những *Rock Stars* thật tương phản với bản tính hiền, thiết tha và ít nói của Khiêm. Ngoài đức tính hiền lành và dễ dạy, Khiêm lại được sinh trong hoàn cảnh nghèo nàn, thiếu hụt tại vùng kinh tế mới Long Điền, sau khi Khanh – chồng của Ngọc – được cộng sản Việt Nam thả về sau nhiều năm tù cải tạo ngoài Bắc. Đó là lý do cả nhà ai cũng biết Ngọc cưng chiều Khiêm nhiều hơn các anh chị của Khiêm. Khi Ngọc cho Khiêm biết ý nghĩ của nàng, không ngờ Khiêm trả lời, bằng tiếng Anh “ba rọi”:

–Mãng “nay”! Mãng “khon” nên đánh gia con người “băng” tocc và ao quân!

Cùng Khanh đưa Khiêm đến ghi tên nhập học tại Musicians Institute, ngay trong lòng Hollywood, California, Ngọc bị chóa ngợp vì hệ thống tổ chức và phương pháp giảng dạy tại đây.

Musicians Institute (M.I.) là một tòa nhà đồ sộ, nhiều tầng, có sân khấu và hý viện ngoài trời, chiếm cứ một diện tích rộng lớn tại 6752 Hollywood Blvd., Los Angeles, CA 90028.

Trên tường, ngay cửa lớn, thấy hàng chữ lớn: *Home of GIT, BIT, PIT*, Ngọc thầm hiểu đó là ba nhạc cụ chính trong một ban nhạc rock. GIT: Guitar Institute of Technology; BIT: Bass Institute of Technology; PIT: Percussion Institute of Technology.

Vị giám đốc trường M.I. vừa hướng dẫn Khanh, Ngọc và Khiêm đi xem từng phòng vừa giải thích: Trường gồm nhiều phòng học, phòng thực tập, phòng thu âm/*video*, phòng hòa tấu, phòng thực tập trình diễn, phòng ăn, v.v. Mỗi vị giáo sư dạy tại trường này là một thiên tài sống trong địa hạt nhạc rock. Mỗi giáo sư dạy và chịu trách nhiệm cho một sinh viên, trong một phòng riêng, được trang bị *video* và nhạc cụ cần thiết cho môn học của sinh viên đó. Trường mở cửa suốt 24 tiếng đồng hồ để sinh viên – tùy vào thời khóa biểu riêng – có thể đến thực tập bất cứ lúc nào. Trường M.I. còn đòi hỏi sinh viên phải có trình độ hiểu biết về nhạc lý cũng như sử dụng nhạc cụ ở mức độ thượng thừa trước khi được tuyển nhận vào M.I.

Nhớ lại những lớp nhạc lý, hòa âm và thực tập mà mình đã vượt qua khi theo học với Jack, Khiêm rất tự tin. Trong khi mặt Khiêm hớn hở, môi cứ mỉm cười và mắt ngời sáng vì niềm vui sắp toàn vẹn thì Ngọc lại thầm lo, không biết Khiêm có được nhận vào hay không. Mặc cảm chủng tộc gợn lên trong lòng sau khi Khanh và Ngọc xem qua danh sách sinh viên đã tốt nghiệp – từ ngày trường được thành lập cho đến nay – không thấy tên họ của một sinh viên Việt Nam nào cả!

Lúc ngồi tại phòng ngoài chờ Khiêm thi khảo hạch, thấy vài sinh viên người Á Đông, Ngọc đến hỏi thăm, mới biết họ đến từ Nhật, Hồng Kông, Phi Luật Tân, v.v. Nhiều người da trắng, tóc màu nhưng nói tiếng Anh rất nặng giọng; vì họ đến từ Pháp, Anh, Bỉ, Úc, Đức, Thụy Sĩ, v.v. Nghĩ đến cảnh Khiêm lạc lõng giữa những người không cùng chủng tộc, bất giác Ngọc thở dài, thương con vô cùng!

Vừa trộn tô mì gói Khiêm vừa nghĩ, ăn uống như thế này mà có Măng ở đây thì thế nào cũng bị “cự nự”. Suốt ngày bận học và thực tập tại M.I., Khiêm không cảm thấy nhớ Mẹ. Bất giác Khiêm thở dài. Lúc ở nhà, có Măng lo cho mọi điều; bây giờ ở trọ nhà chú thím Châu để đi học, Khiêm chẳng biết làm thế nào để tự lo cho mình về vấn đề ăn uống!

Trên đường Khiêm lái xe đến lớp dạy nhạc, tự dung trời nổi cơn giông gió và cơn mưa trái mùa trút xuống tầm tã. Khi lái xe ngang qua một nhà hàng sang trọng của người Ý,

Khiêm chột mím cười, nhớ lại, trước khi xin được việc dạy nhạc, Khiêm đã đến nhà hàng Ý này xin việc làm.

Biết Khiêm vừa đưa đơn xin việc làm tại nhà hàng, Ngọc cảm, bảo Khiêm làm như vậy là tôn trọng đến danh dự của Cha Mẹ; bởi vì có đứa con út mà phải để con đi làm bồi bàn! Khiêm cho rằng lý do Ngọc đưa ra không thực tế. Khiêm nghĩ, không biết trong giới tài tử, ca nhạc sĩ, những nhà khoa bảng cũng như những người nổi tiếng ở Mỹ, đã có được bao nhiêu người không qua giai đoạn làm bồi bàn? Thế thì tại sao Mãng không cho Khiêm làm? Tiền học mỗi năm trả cho M.I. quá cao và – cũng vì quá lo lắng cho Khiêm, không muốn Khiêm phải đi xe buýt – Khanh và Ngọc mua ngay cho Khiêm chiếc xe mới toanh trong khi cả Khanh lẫn Ngọc đều đi xe cũ! Vì thấy rõ sự hy sinh của Cha Mẹ, cho nên, khi nhà hàng Ý điện thoại, bảo Khiêm đến để phỏng vấn, Khiêm rất vui mừng.

Bước vào phòng quản lý, Khiêm tươi cười bắt tay, chào hỏi và hy vọng. Người quản lý nhìn Khiêm, cười, bảo: *“Không cần phỏng vấn. Tôi nghĩ anh sẽ làm việc tốt. Tôi muốn anh ngay với điều kiện anh phải cắt tóc ngắn.”* Ý da! Điều kiện gì chứ điều kiện đó là không được rồi!

Vì nghĩ ngợi miên man và cũng vì mưa xối xả, Khiêm chẳng thấy được đèn vàng chỗ ngã tư... và... râm!

Vừa vào nhà, thấy điện thoại có dấu hiệu ai để lại lời nhắn, Ngọc nhân nút. Giọng Khiêm có vẻ yếu ớt: *“Ba Mãng! Con bị tai nạn. Xe hư nặng, phải để trong shopping center chỗ ngã tư Paramount và Rosegrant!”*

Sau khi gọi lại cho Khiêm và vợ chồng Châu nhiều lần mà cũng không ai trả lời, Khanh tìm điện thoại của người bạn ở vùng Anaheim, nhờ đến nhà Châu xem tình trạng của Khiêm và đến địa điểm xe hư để xem xét tình trạng của chiếc xe.

Trong khi Khanh gọi điện thoại cho bạn, Ngọc đến trước bàn thờ Phật, quỳ xuống, nước mắt rung rung, nhìn lên tượng Phật Quan Thế Âm, khẩn nguyện:

–Nam mô cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát! Nếu những rủi ro trong đời có xảy đến, xin Ngài cho con nhận lãnh những rủi ro đó; xin Ngài che chở/phù hộ cho các con của con!

Điện thoại nhờ bạn xong, Khanh đến thấp nhang, lạy rồi cũng quỳ cạnh Ngọc. Một chốc sau, Khanh vỗ vai Ngọc, thì thầm:

–Khiêm không sao đâu, em đừng quỳnh!

–Nếu Khiêm không bị gì, tại sao nó không trả lời điện thoại hoặc gọi lại cho mình?

–Thì con nó sợ, nó không dám gọi.

–Nhưng em gọi lại hoài cũng không gặp ai là sao? Có phải nó ở nhà thương mà chú thím Châu và nó muốn giấu mình hay không?

Khanh cũng hơi lo sau khi Ngọc đưa ra giả thuyết đó. Vừa khi ấy điện thoại reng. Ngọc chạy xuống nhà bếp. Khanh chạy theo, chụp điện thoại “*allo*” trong khi Ngọc nhấn *speaker*. Giọng người bạn nghe rất rõ:

–Tao đến địa chỉ của em mà, không ai ở nhà. Đến xem chiếc xe, tao thấy đầu chiếc xe nát bét!

Ngọc gân như hoảng loạn:

–Em phải qua đó ngay.

Vừa bước đến *computer* Khanh vừa bảo:

–Từ từ để anh vào *Google*, lấy số điện thoại, gọi các hãng máy bay.

–Chuyến càng sớm càng tốt, nha, anh!

Trong khi Khanh lo việc vé máy bay, Ngọc xếp quần áo cho vào va-ly. Một lúc lâu, Khanh bảo:

–Ngọc! Không có hãng máy bay nào còn chỗ cho ngày mai.

–Mình đi xe.

–Đi xe thì đi, em phải bình tĩnh. Em và anh phải gọi vào sở để lại lời nhắn, nếu không là mất việc!

Vừa đem va-ly ra xe Khanh vừa trấn an Ngọc mà cũng như tự trấn an chàng:

–Mình ăn ở hiền lành, con mình sẽ được Phật Bà che chở. Hiện tại mình không thể làm gì được, chỉ biết cầu nguyện thôi.

Chiếc xe lướt nhẹ trên xa lộ vắng hơn ban ngày. Ngại sự vắng vẻ làm cho Khanh dễ bị buồn ngủ, Ngọc lấy CD cho vào máy.

Tiếng đàn và giọng hát làm cho sự lo âu trong lòng Ngọc từ từ lắng xuống. Khi tiếng *saxophone* “rúc” lên bản Đỗ Quỳnh Hương của Đức Huy, Ngọc nhận ra ban nhạc chơi bài này theo thể điệu gần giống như *Reggae* của Jamaica. Âm hưởng nhạc không trọn, nghe xa vắng lạ lùng. Ở đoạn điệp khúc Ngọc cũng bắt gặp những biến âm rất lạ, làm buốt lòng người nghe.

Lắng nghe một lúc, Ngọc nhận ra, những biến âm này dường như nàng đã nghe đâu đó. Phải rồi, trong đoạn khúc mà Khiêm thường đàn bằng *acoustic guitar* cho nàng nghe, lúc Khiêm học về Kiến Trúc tại University of Houston. Đoạn nhạc của Khiêm tuy êm đềm, tha thiết, nhưng những biến âm cũng bất ngờ, cũng xa vắng, cũng khác lạ. Lần nào đàn xong Khiêm cũng ngênh mặt cười, hỏi bằng tiếng Anh:

–Măng thấy sao?

–Rất hay và lạ!

–Măng biết sau khi nghe con đàn đoạn này, ông Jack nói gì không?

Ngọc lắc đầu. Khiêm tiếp:

–Ông Jack nói đoạn nhạc này mang âm hưởng dòng nhạc của thể kỷ thứ mười sáu!

–Trời! Măng có biết nhạc của thể kỷ mười sáu như thế nào đâu!

Trong khi Ngọc nghĩ đến Khiêm với tất cả niềm thương nhớ thì Đức Huy đang hát một ca khúc khác mà Ngọc không nhớ tựa. Tiếng hát của Đức Huy khàn khàn làm cho Ngọc liên tưởng đến giọng khàn và đục của Rod Stewart, Kenny Rogers và giọng hơi khàn nhưng cao của Andy Gibb.

Nghĩ đến Andy Gibb tự dưng lòng Ngọc chùng xuống vì nhớ Khiêm và mẫu đối thoại ngắn vào một buổi chiều, sau khi Khiêm đi học về. Bước vào nhà, Khiêm đi thẳng xuống bếp, hỏi bằng tiếng Việt “ba ròi”:

–Măng! Măng “bét gi hon”?

–Gì, con?

–Ca “xi” của Mommy... “chét ròi”!

–Ai vậy, con?

–Andy Gibb “đô”!

Ngọc tròn mắt ngạc nhiên, nhìn Khiêm rồi lặng thinh trong nỗi buồn chột đến. Thấy Ngọc xúc động, Khiêm bẹo má Ngọc:

–Ô! “Tội nghep” Mommy “hon”!

Nói xong Khiêm choàng tay qua vai Ngọc, mỉm cười.

Từ ngày đưa con út xa nhà, Ngọc không có được những giây phút đầm ấm như vậy nữa. Ngọc thở dài, buồn lặng lẽ.

Nhìn xa xa, Ngọc thấy họ hàng nhà Cactus – cây bàn chải, cây xương rồng – như đang vươn mình trong những tia nắng đầu ngày để chào đón Khanh và Ngọc trở lại vùng Arizona thiếu mưa nhưng hực nắng.

Khanh cho xe rời xa lộ, rẽ vào thành phố Phoenix để dùng điếm tâm.

Trong khi ăn sáng, Ngọc đề nghị, trước khi rời Phoenix, Khanh nên chạy ngang nhà cũ xem ngôi nhà thay đổi như thế nào.

Từ lề đường nhìn vào ngôi nhà xưa, lòng Ngọc vương buồn. Cây Arizona shade ngay giữa sân chính là nơi Khiêm ngồi buồn hiu mong bạn vào chiều sinh nhật đầu tiên của Khiêm, tại Phoenix – sau khi gia đình Khanh Ngọc sang Mỹ theo diện H.O. được vài tháng.

Hôm ấy, sau khi được Khanh và Ngọc cho phép, Khiêm mời ba người bạn Mỹ cùng lớp, tới đến nhà ăn kem, mừng sinh nhật của Khiêm. Với ánh mắt ngời sáng niềm vui, Khiêm trải khăn bàn, lấy bốn ly nhựa, bốn muỗng nhựa và mấy tờ khăn giấy để giữa bàn rồi ra ngồi trên cỏ, dưới gốc cây Arizona shade, chờ bạn. Chờ từ sáu giờ chiều cho đến chín giờ tối, không ai đến, Khiêm lúi thủi dẹp tất cả mọi thứ trên bàn!

Thấy Khiêm buồn, Ngọc xôn xang trong lòng nhưng không biết giúp con bằng cách nào! Cả Khanh và Ngọc phải đi xe buýt để đi làm thì xe hơi ở đâu mà đi đón bạn cho con? Nhà cũng không có điện thoại – vì không có tiền đóng thế chân – thì làm thế nào Ngọc có thể tìm hiểu được lý do tại sao cả ba đứa bé đều không đến?

Hôm sau, sau khi tan trường, Dana đưa Khiêm và Kirk – con của Dana – về nhà Ngọc. Ngọc kể lại câu chuyện chiều hôm trước cho Dana và Kirk nghe. Dana giải thích rằng chính Dana đưa Kirk, Jaden và Steve đi tìm nhà Khiêm mà tìm không ra; vì đường Walnut bị cắt nhiều đoạn và nhà Khiêm lại không có điện thoại cho nên Dana không thể điện thoại để hỏi directions! Ngọc hỏi Khiêm tại sao không vẽ lên giấy cho bạn dễ tìm? Khiêm trình bày:

–Con vẽ trên đất. Nhưng con chỉ biết nói: “*You go this way, you go that way...!*”

Ngày nào tiếng Anh của Khiêm như vậy; bây giờ, người Việt nào điện thoại hỏi Khanh hoặc Ngọc, Khiêm đáp: “*Dạ, bac ‘wait’, con đi...lái!*” (*lấy*)

Nhớ đến đây, Ngọc thở dài. Hồi đó tuy nghèo, nhưng vợ chồng và các con chung một mái nhà, cùng nhìn về một hướng tương lai. Bây giờ cuộc sống đầy đủ nhưng các con tản mát mỗi đứa một nơi và mỗi người nhìn về tương lai bằng một ý niệm riêng – chỉ có Khanh và Ngọc cùng thấy mái tóc của nhau thưa đi và trắng dần!

Xe ngừng trên *driveway*. Sau một tuần đi chơi xa, các con của vợ chồng Châu nôn nóng mở cửa xe, chạy vội vào nhà, đập cửa ầm ầm, gọi:

–Anh Khiêm! Anh Khiêm! Mở cửa! Mở cửa!

Châu bảo:

–Nhấn chuông chứ sao lại đập cửa? Anh Khiêm đâu có ở nhà mà gọi? Xe anh Khiêm không có ở đây, thấy không?

Bất ngờ, Khiêm mở cửa, khom người, đón ba đứa em chú bác vào vòng tay. Châu cùng vợ xách va-lý vào. Ngồi nơi xa-lông cởi giày, Châu hỏi:

–Khiêm! Xe của con đâu, sao chú không thấy?

Khiêm ngại ngần một lúc rồi kể lại sự việc cho Châu nghe. Biết Khiêm không hiểu tiếng Việt nhiều, Châu nghiêm giọng, nói tiếng Việt pha tiếng Anh:

–Con không làm như vậy được! Con phải trực tiếp cho Ba Mãng của con hay là con bình yên để Ba Mãng của con khỏi lo.

–Con không dám nói chuyện trực tiếp với Ba Mãng của con đâu.

–Tại sao? Con làm lỡ thì phải nhận lỗi chứ.

–Dạ, con “bét rồi”.

–Vậy thì con cứ mạnh dạn cho Ba Mãng...

Nói ngang đây, Châu dừng lại, nhú mào rồi tiếp:

–Con không gọi về nữa nhưng tại sao Ba Mãng của con không gọi lại?

–Dạ, con có biết Ba Mãng của con gọi lại hay không đâu, chú! Từ bữa đó đến nay, phần vì sợ, phần vì không có xe và không có ai ở nhà, con qua ở tạm nhà thằng Scott, trả tiền xăng cho nó, nhờ nó chở con đi học, đi dạy và đón con về.

–Được rồi! Con gọi về giải thích với Ba Mãng con đi.

Khiêm ngần ngừ, dáng vẻ rất ngại ngùng:

–Thôi, chú ơi! Hồi đó Ba của con thường kể câu chuyện Ba con làm mất cái xe đạp cho nên con sợ lắm!

–Chuyện hồi trước Ba con làm mất cái xe đạp như thế nào? Có liên hệ gì đến tai nạn của con hay không?

–Da không. Tại vì, hồi đó Ba con thi đậu trung học đệ nhất cấp, ông Nội mua cho Ba con cái xe đạp. Vài tuần sau, Ba con mê đá banh, quên khóa cho nên xe đạp bị mất cắp. Về nhà, Ba con bị ông Nội “đét” cho một trận nên thân! Đó, chú thấy, chỉ mất có cái xe đạp mà Ba của con còn bị đòn như vậy; bây giờ con làm “tiêu” luôn cái xe hơi thì... cái gì sẽ xảy ra cho con?

Vợ chồng Châu cùng cười cho sự ngây thơ của đứa cháu bị “kẹt” giữa hai nền giáo dục Việt Mỹ. Châu khuyên:

–Ba Mãng của con sống ở Mỹ cũng khá lâu; Ba Mãng của con không hành xử như vậy đâu. Con cứ gọi cho Ba Mãng để Ba Mãng yên lòng.

Nói xong, vợ chồng Châu vào phòng. Khiêm lặng yên suy nghĩ.

Vừa xoay người – với ý định lấy điện thoại trên bàn – Khiêm chợt nghe tiếng cửa xe đóng “rầm”. Tò mò nhìn qua cửa sổ, Khiêm thấy Ngọc đang vội vã đi vào và Khanh đang mở thùng xe, lấy va-ly. Tiếng chuông cửa xác định cho Khiêm biết rằng Khiêm sắp phải trực diện với sự thật mà Khiêm đang cố né tránh. Khiêm mở cửa. Nhưng vì sợ quá, Khiêm đứng nép sau cánh cửa. Ngọc bước vào, gọi:

–Chú thím ơi!

Không ai trả lời. Ngọc gọi lần nữa. Tiếng Châu từ bên trong:

–Ai đó? Chờ chút.

Giọng Ngọc trở nên nôn nóng:

–Chú ơi! Cháu Khiêm sao rồi, chú?

Châu chưa kịp đáp, Khiêm rụt rè bước ra từ sau cánh cửa:

–Măng! Con “ne”, Măng!

Ngọc giật mình, tròn mắt. Nhìn từ đầu xuống chân, thấy Khiêm không thương tích gì cả, Ngọc vui mừng, vói tay lên vai Khiêm – vì Khiêm rất cao và năng tập thể dục:

–Trời! Con không sao hết hả? Cảm ơn Phật Bà. Tại sao con nép sau cánh cửa?

–Dạ, con “xo” (sợ), con... “chón” (trón) Măng.

Thấy Khanh bước vào, Khiêm sợ quá, quên tiếng Việt, phải nói tiếng Anh:

–Con rất tiếc đã làm hư cái xe của Ba Măng.

–Măng không lo gì về cái xe; Măng chỉ lo cho con thôi.

Khanh nghiêm giọng:

–Cậu có biết là cậu làm cho Măng của cậu rối tâm rối trí mấy hôm nay hay không?

Khiêm nhìn Ngọc bằng ánh mắt chan chứa tình thương:

–Ô, “tội ghêp” Mommy “hon”! I’m sorry!

Ngọc vịn tay Khiêm, cười, lòng quên hết đoạn đường mệt nhọc vừa qua!

Buổi lễ tốt nghiệp của sinh viên trường M.I. được tổ chức trong hý viện ngoài trời, bên ngọn đồi nhỏ, trong lòng Hollywood. Trong tiếng *bass* thật âm, thật rền của ban nhạc *rock* thời danh, Ngọc thấy khung cảnh quanh nàng rất vui, rất rục rờ với những chùm bong bóng và giấy màu bay lơ lửng trong không gian.

Sau khi ngỏ lời nhắn nhủ đến các sinh viên tốt nghiệp, vị hiệu trưởng của trường M.I. không quên cổ động và khích lệ tinh thần những sinh viên còn theo học. Tiếng vỗ tay vang dội cả hội trường.

Đến phần trao văn bằng cho từng sinh viên, Ngọc nghe xướng ngôn viên đọc tên sinh viên nào thì người đó bước lên sân khấu – trong tiếng nhạc rộn ràng và tiếng vỗ tay vang

dội – để nhận văn bằng. Này Albert, Anh quốc; kia Alain, Pháp; nọ, Charles, New York, v.v. Ngọc sốt ruột, quay sang hỏi Khanh:

–Tới vẫn nào rồi, anh?

–Mới vẫn G thôi.

Ngọc lại hỏi hộp lắng nghe. Kia rồi:

–Khi...e...m... “We...e...n” (Nguyễn).

Ngọc ngòai thẳng người để nghe cho rõ hai tiếng Việt Nam theo sau; nhưng lạ chưa, họ đồng dục đọc Texas!

Bước lên sân khấu, nhận văn bằng, xong, Khiêm đến bên Ngọc và Khanh với nụ cười tươi. Ngọc lại vói tay lên vai con, nói nhỏ:

–Chúc mừng con!

–”Cam on” Mommy!

Sau khi lễ ra trường chấm dứt, trên đường ra bãi đậu xe, Ngọc hỏi Khiêm:

–Khiêm! Con nhớ, trước khi Ba Măng đồng ý cho con sang học tại trường M.I., con đã hứa với Măng điều gì không?

Khuôn mặt của Khiêm đang rạng rỡ chợt thoáng buồn, giọng thật nhỏ:

–Da, con “nhó”.

–Lúc nào Cha Mẹ cũng nhìn xa và chỉ mong muốn những điều tốt đẹp nhất cho con của mình thôi. Con hiểu không? Hồi xưa ông bà Ngoại không cho Măng trở thành nghệ sĩ trình diễn, Măng buồn. Nhưng, nhìn lại cuộc đời của Măng, Măng thầm cảm ơn ông bà Ngoại đã sáng suốt khi quyết định không cho Măng đi vào con đường nghệ sĩ chuyên nghiệp.

Im lặng. Ngọc tiếp:

–Con thích được học nhạc từ trường M.I. lừng danh này thì Ba Măng cho con đi học – chỉ với mục đích để con có được môn giải trí thanh cao. Con nhớ là Măng đã cho con biết: Không phải tất cả mọi người xuất thân từ trường M.I. đều trở thành *Rock Stars*. Dù có trở thành *Rock Stars* đi nữa thì, con đường của nghệ sĩ trình diễn chỉ “vinh quang” vào những giờ phút trước công chúng, trong tiếng vỗ tay và ánh đèn màu. Khi ánh đèn sân

khẩu tất đi thì biết bao nhiêu áp lực ủa đến; do đó, nghệ sĩ trình diễn thường tìm khuây bằng những thói quen độc hại. Con hiểu ý của Mãng chứ? Mãng đã giải thích với con trước khi Ba Mãng đưa con sang đây và con cũng đã hứa với Ba Mãng là sau khi tốt nghiệp tại M.I., con sẽ trở lại trường đại học để học cho xong bằng Kiến Trúc. Con nhớ không?

–Con “bét ròi”.

–Con về ghi danh cho kịp học niên khóa này, nha, con!

–Okay.

–Con buồn Mãng nhiều không?

–Da, co, “ma it it thôi”!

Ngọc cười, lòng cảm thấy thương con vô vàn!

ĐIỆP MỸ LINH

<https://www.diepmylinh.com>

